

IMPERIUL DE STICLĂ

Cătălina Fometici
Imperiul de sticlă

Copyright © Cătălina Fometici
Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonico.ro
www.tritonico.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FOMETICI, CĂTĂLINA

Imperiul de sticlă / Cătălina Fometici – București: Tritonic Books, 2018
ISBN: 978-606-749-319-1

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Comandă nr. 190/martie 2018
Bun de tipar: martie 2018
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cătălina Fometici

IMPERIUL DE STICLĂ

Pentru Broghdan bardul,
făuritorul poveștilor din Pădurea de Metal
Pentru Lady Anna, vrăjitoarea prin al cărei glas
poveștile prind viață
Pentru Prințesa Alma,
moștenitoarea de drept a tuturor poveștilor

The story is not over when the demons die...

„Nu acum!...” șopti Morwenna, ducându-și mâna la fruntea ce îi pulsa de durere. „Nu acum. Nu aici...” Pereții încăperii se roteau lin în jurul ei, tavanul se confunda cu podeaua, iar scările din spate se depărtau din ce în ce, topindu-se în umbre colorate și mișcătoare. Un gust amar îi invadă gura; își simțea capul greu, mintea încețoșată.

Asta nu era în plan, își spuse. Viziunile își făceau apariția în cele mai nepotrivite momente, mai ales atunci când avea nevoie ca mintea ei să fie limpede. Și o asaltau tot mai insistent în zilele din urmă...

„Nu”, hotări ea. „Nu voi permite asta.” Își concentrează întreaga atenție asupra aparatului, al cărui ecran se încăpățâna să rămână mort. Liniștea era apăsătoare; nimeni nu mai rostise un cuvânt în ultima jumătate de oră. Ceilalți camarazi aproape că încremeniseră la posturile lor. Lumina de un verde electric, strecurată prin storurile metalice, le dezvăluia nemișcarea de statui de plumb, chipurile livide. Uneori, dincolo de ușa închisă răsunau pași grei, cadențați, și atunci tresăreau cu toții, ascultând cu încordare. Descoperirea lor ar fi fost un dezastru; ar fi compromis întreaga operațiune, atât de minuțios pregătită. Dar Pretorienii treceau mai departe, iar ei respirau din nou, oarecum ușurați.

Erau cinci, cu toții. Unul se postase în capul scărilor, lângă ușa baricadată cu două zăvoare; alții trei, mai jos, cu mâinile

încelestate pe arme, schimbau din când în când priviri întrebătoare cu cel care făcea de pază. Morwenna se oprise la o distanță de câțiva pași de ei, acolo unde o fâșie de perete, desprinsă de la locul ei, masca o deschizătură. Așteptau. Iar răspunsul întârzia.

În sfârșit, ecranul alb prinse să pâlpâie insistent.

— Ascult, vorbi Morwenna în aparat. Tunelul?...

— Totul merge conform planului, Doamnă Morwenna, se auzi în receptor o voce distorsionată din cauza paraziților. Am făcut joncțiunea cu galeria principală. M-am întâlnit cu Sarris și cu oamenii lui, au adus încă un gândac-de-nisip. Avem nevoie de vreo două ceasuri pentru a lărgi galeria și pentru a consolida tavanul.

O scurtă pauză. Morwenna ghici un rânjel pe figura omului.

— Roderic și dulăii lui nu au nici cea mai vagă idee că stau pe un câmp minat...

Ea nu râse.

— Și exact așa trebuie să rămână lucrurile. Ai două ceasuri, nici o secundă mai mult. Nu uita că peste douăsprezece minute se schimbă garda.

— Recepționat.

Se întoarse către ceilalți.

— S-a făcut, îi anunță, și un zâmbet îi împlânzi chipul. Este și Sarris acolo...

Ceva ca o lamă îi sfâșie măruntaiele și un fior rece, rece ca gheața, o străbătu din cap până în picioare. Se crispă, gemând.

— Morwenna, ce ai? o întrebă unul dintre bărbați cu îngrijorare, făcând un pas spre ea.

Nu apucă să răspundă. Bezna se prăbuși dintr-o dată asupra ei cu o violență cum nu mai simțise niciodată. Ceva durez și exploză în moalele capului; ochii ei, larg deschiși, vedeau doar negru. Întinse mâna pentru a căuta un sprijin, însă părea

că zidurile dispăruseră din jurul ei. Cădea în gol. Undeva, într-un colț al minții, știa că aparatul de emisie-recepție zăcea pe podea, alături de propriul ei trup țeapăn și rece. Probabil că dincolo, în tunel, Layo auzise izbitura metalului pe beton, precum și geamătul ei de durere și groază, și intrase în panică. Puștiul își făcea bine treaba, nimic de zis, dar se pierdea repede cu firea; mai rău, avea talentul unic de a-i contamina și pe toți ceilalți cu agitația sa. Morwenna spera, totuși, că unul dintre însoțitorii ei avusese prezența de spirit de a ridica aparatul și de a-i comunica urgent lui Layo că nu se întâmplase nimic grav și că, acum, puștiul lucra la ceea ce avea de făcut. Timpul era limitat, orice întârziere putea fi fatală...

Însă toate acestea se întâmplau departe, prea departe pentru a se opri asupra lor. Aici, unde se afla ea acum, operațiunea și tunelul și agitația lui Layo erau complet lipsite de importanță. Aici era doar o negură rostogolită, doar imagini obscure ce în zadar încercau a se contura din nimic. „Hai, arată-te!” porunci Morwenna, și simți cum voința ei începea să preia controlul. „Arată-te, sunt pregătită.” Bezna se deschise înaintea ei, adâncă și clocotitoare. Distingea și rama hexagonală de argint, decorată cu trandafiri agățători ce își împleteau tulpinile metalice de o parte și de alta până sus, unde veghea un dragon cu limba despăcată și cu ochi reci de ametiste. „Oglinda”, ghici ea, încordându-se. O recunoștea. O mai văzuse și înainte, vag, estompat, ca ecourile unui gând pierdut, ca rămășițele unui vis. Dar acum era altfel; acum, pentru prima dată, vedea totul clar, ca și cum ar fi fost ea însăși acolo. Și auzea șoapte. O voce perfidă străbătea întunericul, chemând și făcând promisiuni înșelătoare, iar suprafața oglinzii tremura mai tare, săltând în vârtejuri de umbre și cețuri... Un chip care nu era al ei se arată în luciul întunecat și mișcător – un chip palid, cu ochi mari și mirați,

încadrat de șuvițe de culoarea aramei – și șoaptele din beznă se transformară în vaiete și în plânsete lugubre, amestecându-se cu urletul lupilor din depărtare...

„NU!” vru să țipe Morwenna, pe când fata din vis întindea mâna spre Întuneric, dar știa că ea nu ar fi putut să o audă. Era ceva în oglindă, ceva care o chema și spre care ea înainta ca în transă.

„Oprește-te!” îi transmise Morwenna cu toată forța, sperând ca fata să îi prindă gândul în propriile ei gânduri răvășite, însă fără folos. Zguduită ca de o furtună lăuntrică, oglinda se sparse deodată cu zgomot, împrăștiind mii de cioburi mărunte până departe. Un fum negru ca păcura se prelinse afară și înghiți lumina soarelui, albastrul cerului, susurul apei...

... Și ochii fetei din vis se făcură în întregime ca smoala.

„Ce ai făcut?!” o întrebă Morwenna, mirată. Dar fata, căzută la pământ în fața oglinzii sparte, nu o auzea nici acum; zăcea printre cioburi și privea pierdută în jur cu ochii ei opaci, în vreme ce fuioare de fum negru dansau în jurul ei...

... Și bezna o înghiți și pe ea. Doar hohotele de râs ale demonului eliberat răsunau sinistre în noaptea ce se lăsase grea, densă...

... Apoi, imaginea se schimbă. O sabie cu garda bătută în smaralde și cu lama albă, pe care se vedeau inscripții în Limba cea Veche, despică negurile ca un fulger; râsul batjocoritor se stinse într-un horcăit. Și fata din oglindă apără din nou. Acum era îmbrăcată ca o amazoană, purta oțel și zale și o diademă de aur alb pe frunte, iar în mâini strângea Sabia de Smarald. Un zâmbet îi înflorea pe chipul puțin asprit de anii grei de lup-te, în vreme ce călca peste cadavrul spintecat al demonului...

... Dar avea sânge negru în păr și pe obraji...

...

— ... Morwenna, ce ai?

Clipi, amestecată. Scăpase, într-adevăr, aparatul din mână; unul dintre tovarăși i-l întindea, privind-o îngrijorat. Ea, în schimb, se afla tot în picioare, în același loc.

— Sunt bine. Unde e Layo? A ieșit de-acolo?

Omul înălță din sprâncene.

— Să iasă?... Cum să iasă?... Abia a intrat, după cum ți-a raportat chiar el, acum câteva clipe!... Sigur te simți bine?

Se încruntă. Câteva clipe?... Atunci așa trebuia să fie, Bernard nu avea de ce să o mintă. Da, se simțea bine, îl asigură ea din nou pe Bernard, care parcă o privea puțin ciudat. Sau poate că lumina aceea verde, stridentă, îi juca feste...

— Trebuie să plec, anunță ea deodată, îndreptându-se spre ieșire. Tocmai am primit o altă misiune. Deschide ușa, Madox.

Bernard o prinse de braț.

— Nu poți pleca acum, zise el cu asprime. Străzile colcăie de Pretorienii. Dacă ieși pe ușa aia, ne vei expune pe toți. Uii că a fost ideea ta să acționăm azi?... Sau intenționezi, cumva, să ne trădezi?...

Morwenna se întoarse încet spre el, ținându-l cu privirea ei neagră, sfredelitoare. Bărbatul păli.

— Bernard, șopti ea cu o voce de gheață, am impresia că uii cu cine vorbești. Nu vrei să repeți ce ai spus?

Își eliberă brațul cu o smucitură neașteptată, iar Bernard se pomeni izbit de perete.

— Continuați fără mine, li se adresă ea celorlalți, ignorând expresia panicată de pe chipurile lor. Layo să iasă din tunel după două ore, așa cum i-am spus. Rămâneți pe poziții până la noi ordine.

Ieși fără zgomot, după ce Madox se asigură că strada era pustie; ușa se închise în urma ei.

Afară, în amurgul cenușiu, orașul zăcea ca o vietate rănită, cu intestinele-i de sticlă și oțel la vedere. Zgomotul traficului încetase de câteva ceasuri; nici trecătorii, cu mișcărilor lor mecanice, ordonate și cu ochii lor care nu clipeau, nu se mai aflau pe străzi. Se auzeau, în depărtare, pașii cadențați ai Pretorienilor, ordine scurte și răspunsuri date în cor de voci groase. Doar ei puteau ieși la ceasul ploii; costumele lor argintii erau concepute special pentru a-i proteja.

Ezită. „Ce fac?... Risc să compromit operațiunea pentru a alerga după un vis!!...” Însă era mai mult decât un vis, știa foarte bine. Era o istorie uitată, scrisă cu cerneală de aur pe hârtie de mătase neagră, într-o carte veche de secole. Era o promisiune, făcută cu generații în urmă unei Prințese. Era o moștenire periculoasă; un străbun misterios, al cărui nume se pomenea în șoaptă și al cărui sânge clocotea în venele ei...

... În vremuri vechi, spunea legenda, într-un anume timp, într-un anume loc, prințesa Alma și-a pus o dorință. Totul a început între zidurile unui vechi castel, cu vorbe tainice șoptite nopții și reflexiei palide din oglindă. Dragonul de argint veghea neclintit cu ochii săi purpurii, apa tulbure a oglinzii tremura, iar puternicul demon Gazoh Înșelătorul își aștepta prada cu ghearele scoase și cu limba-i despătată lucind roșie între colții săi ascuțiți.

I-a promis prințesei frumusețe veșnică. I-a promis că îi va umple vistieria cu aur și că îi va aduce înțelepciunea întregii lumi la picioare; că îi va îndeplini cele mai ascunse dorințe, chiar și pe cele la care ea însăși nu îndrăznește să viseze. Ea nu trebuia decât să îi întindă mâna și să îl elibereze din capcană.

Fermecată, neștiutoare, ea a făcut-o. În schimb, a primit doar un vis; un vis în roșu-sângeriu.

Sufletul ei s-a pierdut în Beznă. Ochii ei nu mai puteau privi lumina, carnea ei ardea la atingerea unui crucifix. Zile și nopți de-a rândul a alergat nebună pe coridoarele nesfârșite ale Palatului Imperial din Aakra, țipând ori de câte ori își zărea chipul într-o oglindă sau într-un ochi de geam. Temându-se de umbre și adieri și șoapte, ferindu-se de oameni și de fiare.

Când totul părea pierdut și noaptea părea eternă, Marele Vrăjitor Faramund a sosit înaintea Prințesei pentru a-i oferi sfaturile sale înțelepte. La îndemnul său, Alma a apucat în тайнă drumul spre Pădurea Tăcută, acolo unde sălășluia Salhir, regele Elfilor nemuritori. S-a întors în Cetatea Regilor după ce zăpezile se așternuseră groase peste întreg ținutul; călărea pe un cal înaripat și purta cu ea Sabia de Smarald, o armă străveche făurită de Elfi în palatele lor neștiute.

Și războiul a început. O mare alianță s-a format atunci; armatele Oamenilor și ale Elfilor, chemate de Faramund în numele prințesei Alma, s-au ridicat și au mărșăluit fără odihnă împotriva legiunilor lui Gazoh. Vânătoarea de demoni a durat ani în șir. Multe lupte s-au purtat, mult sânge a fost vărsat, demoni și eroi au căzut deopotrivă. Purtătoarea Sabiei de Smarald a călărit mereu în frunte, cu Faramund la dreapta ei; lama vrăjită ardea ca un fulger acolo unde măcelul era mai crâncen, reaprinzând speranța în sufletele cuprinse de teamă și îndoială.

Într-un sfârșit, Gazoh Înșelătorul a fost încolțit sus, la Peșterile Înalte, între crestele albe ale Munților de Gheață. Însăși Alma l-a ucis, spintecându-l cu lama vrăjită a armei elfice; l-a tăiat în bucăți și i-a ars trupul, apoi i-a împrăștiat cenușa în cele patru zări.

Barzii au cântat victoria ei. Au numit-o Ucigașul-de-Demoni. Au spus că ochii ei străluceau ca diamantele în lumina care se întorcea asupra frii...

„Dar ea nu s-a mai întors”, își aminti Morwenna. „Ceva nu a mers cum ar fi trebuit. Alma a pășit într-o capcană; chiar și învins, Gazoh nu a pierdut lupta. Demonii nu pierd niciodată... Și totuși... Asta înseamnă că Prințesa trăiește. E acolo, prinsă în ținutul întunecat de la Poarta Umbrelor... Rătăcește încă de atunci, fără să găsească drumul înapoi... Și Marele Vrăjitor Faramund i-a promis că vocea lui va străbate spațiul și timpul pentru a-i veni în ajutor... Ea îl cheamă, încă îl cheamă, dar nu știe că Faramund nu mai este. Sunt doar eu aici; eu, cea care poartă sângele lui...”

Ridică ochii spre cerul de culoarea noroiului; mirosul tot mai puternic de metal carbonizat o făcu să se hotărască. Nu era cale de întoarcere. Trebuia să iasă din oraș înainte de a începe ploaia. Mantia ei o putea feri, pentru o vreme, dar era mai bine să nu riște. Privi în urmă pentru ultima dată. Da, făcea ceea ce trebuia. Bernard și ceilalți se puteau descurca de data asta și singuri. Poate că ar fi fost mai corect să le dea niște explicații, însă erau prea multe de spus. Oricum, nu era vreme de pierdut cu vorbe. Prințesa voia să se întoarcă acasă.

...Dar chipul ei, mâinile ei erau stropite cu sânge...

Nu, nu era vreme de pierdut. Cu mantia strânsă în jurul ei, Morwenna apucă drumul spre Munții de Gheață, ale căror creste încă albe se înălțau în depărtare...

Sânge.

Atâta sânge.

De jur-împrejur, nisipul e roșu, la fel ca și firele de iarbă țepoasă ce tremură ușor în adierea vântului. Pete maronii mânjesc albeața pură a lespezilor de marmură, verdele stins al mozaicului de jad, chipul de piatră al unui idol prăbușit. Alături, câteva raze de soare, strecurate timid printre coloane și cioburi de vitralii, se oglindesc într-o băltoacă pe jumătate închegată.

— Bernard...

Propria mea voce îmi sună străină în urechi. Mirosul greu mă face să mă înăbuș; pe limbă îmi stăruie un gust sărat, intens. Înghit, strâmbându-mă, și mă cutremur de groază. Îmi simt genunchii moi, stomacul crispat.

— Bernard! strig din nou, mai tare.

Bărbatul nu mă aude. Stă lungit cu fața în jos, cu o mână strânsă la piept și cu cealaltă întinsă în față, având degetele

înfipte adânc în nisip. Sub el, pământul e umed și întunecat. Nu e nevoie să mă apropii și să îl ating pentru a ști că pielea lui e rece și flască, părul uscat și trupul țepăn precum o scândură. Dincolo, lângă intrare, văd o altă siluetă, la fel de nemișcată. Mă dau înapoi, gemând; mă ghemuiesc în umbra unei coloane și îmi privesc cu mirare mâinile murdare și lipicioase. Înțeleg: *blestemul nu a murit odată cu Gazoh. Ochii mei nu vor mai fi niciodată la fel.*

Un zgomot de pași mă face să tresar. Mai aproape, mai aproape. Ei vin. Încă nu-i pot vedea, dar îi aud, îi simt; pielea și cauciuc încins frecându-se de nisip, respirație întretăiată în aerul deja fierbinte al dimineții, ecouri de voci suprapuse și hohote de râs. Fum de țigară. Aburi de cafea de contrabandă și de ceai ieftin, amestecat cu te miri ce. Mă ridic încet, așteptând cu încordare. Vor veni; vor vedea. Mâinile lor se vor încheșta pe arme...

Oh, panica. *Groaza. La fel ca atunci...*

... Atunci, demult, mi s-a promis mântuirea dacă aveam să sacrific o picătură din viața mea și să pășesc dincolo de Porțile Infernului. A fost mai mult decât o picătură; pe vremea aceea, sângele meu părea a fi cheia tuturor lacătelor din lume, iar eu eram gata să-l vărs pe tot, dacă era nevoie. Mântuirea însă nu a mai venit. Și acum nu mai este nici un lacăt de deschis, nici un demon de ucis.

Nici unul, în afară de mine.

Să fug!... Dar unde?... *Ei se apropie; le zăresc umbrele întinzându-se lungi printre ruine, le disting vocile și chiar cuvintele rostite. Privesc înainte, la cetatea pe care am eliberat-o, și înapoi, în zare, acolo unde se întinde pustiul nesfârșit. Da, altă cale nu este. Vreau doar să alerg...*

Să clarificăm un lucru, de la bun început. Nimeni nu trăiește, pur și simplu, fericit până la adânci bătrâneți. Întotdeauna intervine ceva care strică totul, iar povestea trebuie luată de la capăt. Dar cine să o facă?... Poetii preferă să se oprească atunci când demonul moare; acesta este finalul așteptat de toată lumea. Mai departe, cred ei, nu există nimic. Sau, în orice caz, nimic care să merite a fi menționat. Războiul a fost câștigat, demonul e mort, cântecele au fost cântate. Războinicul nu are decât să se întoarcă acasă, unde va fi întâmpinat cu urale, va bea un pahar de vin și... știți voi, va trăi fericit și așa mai departe.

Numai că, vedeți, nu e chiar așa. Demonii nu mor, nu cu adevărat. Carnea lor poate fi străpunsă, arsă, risipită în vânt, dar întunericul lor dezlănțuit pătrunde peste tot. În apă, în aer.

În mintea ta.

Iar lungul drum spre casă este mult mai lung decât s-ar putea crede, mai ales când nu ești sigur că ai unde să te întorci. Știi câți ani au trecut, câte războaie s-au purtat, câte furtuni au măturat Imperiul; și toate au fost din vina ta. Poate că ai plecat, totuși, să salvezi lumea, dar ai plecat prea târziu, când nu mai era nimic de salvat. Și atunci, la ce să te întorci?... Au murit cu toții; ai rămas doar tu, singur și stingher ca o frunză ce plutește în voia vântului. A venit momentul acela în care poți să îți spui singur o poveste, una diferită de cea cântată de barzi:

„... A fost odată. Acum. Poveștile au fost spuse, cântecele au fost cântate și nu mai există minți care să scornească altele, nici guri să le rostească sau urechi să le asculte. Atunci, a început Marele Neant. Era liniște și întuneric; nici demonii nu mai rădeau înfundat prin colțuri ascunse, pentru că i-ai ucis și pe ei...”

Ar fi trebuit să îmi dau seama unde mă aflam, totul era mult prea evident. Un drum întins spre nicăieri. Un tărâm pustiu, doar nisip fierbinte și piatră seacă, și aerul tulbure ce tremura ușor în depărtare. Ar fi trebuit să înțeleg. Dar fiecare cotitură a Iadului răpește câte o amintire, lăsând în loc doar umbre, licăriri, amăgiri: zidurile albe ale Aakrei; parfum de smochine coapte și foșnetul mării. Un cal – al meu? – lovind cu copita în pământ, ca și cum ar fi vrut să lase un semn de recunoaștere: *de aici am plecat. Aici a început totul – povestea pe care nu o mai știe nimeni, cântecul cel de veacuri uitat – și aici va trebui să ne întoarcem cândva, peste ani...* O sabie grea, cu garda încrustată cu smaralde și lama ca un fulger, deschizând cărări prin codri tăcuți, necălcați de picior de om... Ochi și gheare la pândă în nopțe, mârâit de fiară ce adulmecă sânge... Frica... Hotărârea de neclintit, când șopteam prinde dinți... *ce?...*

... Și *cineva* spunând cu bunățate „Copila mea, când vei fi la necaz, gândește-te la mine și vocea mea va birui timpul și spațiul pentru a-ți veni în ajutor...”

M-am pierdut, prietene, îi strigam, agățându-mă cu încăpățănare de acea ultimă amintire ca de o rază de lumină. De ce nu vii? Unde ești? *Cine* ești?... Dar ce folos dacă știam cine era el, când eu nu mai știam de mine? „Cine sunt eu?” ar fi trebuit să întreb...

În pustietatea aceea, în liniște și nemișcare, un chip mi s-a arătat deodată dintre cețuri; un chip înfiorător cu ochi de flăcări și sânge, cu botul încrețit într-un rânet și colții ca niște pumnale; urla prelung a spaimă și vărsa venin pe gură, iar ghearele i se ascuțeau în așteptarea prăzii... *Gazoh*, l-am recunoscut, și am zâmbit când vedenia s-a risipit într-un vârtej de praf: l-am ucis pe nenorocit cu mâna mea; l-am tăiat în două

cu ajutorul unei săbii vrăjite, pe lama căreia ardeau inscripții în Limba cea Veche...

Atunci mi-am amintit: La început a fost Oglinda. Apoi a fost Întunericul.

Iar eu...

Eu sunt cea care a eliberat Bezna dintre cioburile unei oglinzi blestamate.

Eu sunt cea care și-a vândut sufletul în schimbul unui vis mânjit în roșu.

Eu sunt...

Am căzut la pământ, ca apăsată de o mână nevăzută; degetele mele au prins a se mișca în sus și în jos prin praf fierbinte, lăsând în urmă dăre întunecate... „Eu sunt...” șopteam, privind la semnele ce se încolăceau și se întretăiau... „Eu sunt...”

... *Cine?...*

... *Se plecau cu teamă înaintea mea, când le strigam: Eu sunt...*

Cuvintele scrijelite în țărână zăceau negre, clare în fața ochilor mei; nu ținteam minte să le fi scris, dar erau acolo, iar degetele îmi sângerau. „Eu sunt...”, am rostit din nou, cu glasul poruncitor de altădată. M-am ridicat atunci în picioare, râzând. Mâna mea dreaptă s-a strâns în jurul amintirii unei săbii mari, cu garda bătută în smaralde: „*EU SUNT...*”

*

„*ALMA!*”

M-am cutremurat la rostirea numelui de multă vreme nerostit. Sub stratul gros de gheață, inima mea a început din nou să bată.

— Alma!...